

‘Dus... je hebt een piemel?’

Daar is het: het startschot voor de objectivatie van de transvrouw is wederom afgegaan. Terwijl ik het gesprek teruglees vraag ik me af wat deze keer mijn antwoord gaat zijn. In de verdediging, zoals altijd? Als ik mezelf verklaar, vertel dat ik al door de transitie heen ben, werk ik dan niet juist mee aan het idee dat je enkel telt als je je geslachtsoperatie hebt gehad? Dat de definitie van vrouw-zijn zich tussen je benen bevindt?

Ik verkies opnieuw mijn eigen waarden boven die van de jongen met wie ik al weken praat, met wie ik dingen heb gedeeld die, naar mijn idee, veel belangrijker zijn dan mijn transidentiteit: mijn prestaties, mijn interesses, mijn verlangens. Toch volgt er op termijn opnieuw een gebrek aan antwoord op mijn appjes. Maar ja. Niks nieuws onder de zon.

Vanaf het moment dat het eerste woord is gewisseld tussen mij en een vreemdeling spookt er een gedachte in mijn hoofd dat ik ooit zal moeten vertellen over mijn verleden. Ontmoet ik hem in het openbaar, begint het als onze blikken kruisen. Enerzijds heb ik me daarbij neergelegd, men kan immers maar zo lang tegen de stroom inzwemmen. Daarnaast ben ik grotendeels gewend geraakt aan het idee niet te *hoeven* passen in een cis-hokje.

Mijn trots is - ondanks dat - mijn functioneren in de maatschappij. Naar school gaan, werken, bijdragen aan de gemeenschap. Toch blijven er dingen die als trans-persoon gewoon lastiger blijven, hoe kut het ook is. Dateren is daar één van. Het lijkt namelijk of het hebben van een transverleden voor cis hetero mannen nog steeds een van de grotere taboes is. En is dat het niet, dan is dat het wel: hij wil me zien, maar niet met mij gezien worden. Hij wil ineens weten waar mijn seksuele preferenties liggen, of zet druk achter zo snel mogelijk afspreken. De interesse in mij als persoon lijkt te worden overschaduwd door een interesse in mij als ding, als object.

Een deel van mij denkt het tij alleen te kunnen keren door over te geven aan de stroom, mee te deinen op de wateren die mij niet willen verdrinken maar louter even willen proeven. Ook al is het maar om ze te bewijzen dat ik een persoon ben buiten mijn verleden om. “Niet zo dramatisch,” betoogt het, “wordt je hard van.” Maar een akelige knoop in mijn maag vormt dan weer om mezelf te waarschuwen niet met een blauw oog te willen eindigen zoals veel transvrouwen voor mij. Het trekt in twijfel of eerlijkheid daadwerkelijk wel het langste duurt. En zo ontstaat er telkens weer ruzie met de persoon met wie ik de langste relatie in mijn leven deel. En aan het einde van de avond gaat het paar slapen, en daarmee de discussie eveneens.

En ik realiseer me dat het *champagne problems* zijn: wat heeft een miljonair nog te wensen? Ik heb een fijn thuis, goede vrienden, een leuke baan. Tekortkoming aan liefde heb ik niet. Daarnaast ben ik passabel en kan ik mezelf veilig op straat begeven, iets wat binnen de trans-gemeenschap in deze hetero- en cisnormatieve maatschappij (helaas) een troef is. Toch lijkt ik niet te kunnen ontkomen aan de schijnbaar natuurlijke drang te willen weten waar de liedjes over geschreven worden. En ik vind het vreselijk irritant.

Noem me een scepticus, maar ligt het probleem niet bij de verwachting dat anderen ooit de plaatjes aan zullen gaan vullen als bij een simpel potje kwartet? Ik realiseer me dat het probleem wellicht helemaal niet ligt bij de liefde van anderen - misschien moet ik stoppen te trachten een andere taal te leren spreken als ik mijn eigen niet eens meester ben. Misschien weerspiegelt de angst voor het onbekende de angst voor mijn eigen zelfkennis, wiens krochten en grotten ik nog dien te ontdekken. Misschien is het enige medicijn radicaler - eerst pogen in die krochten en grotten de missende stukken liefde voor mijzelf te vinden, zodat die twee kanten in mij in ieder geval het nachtlampje aan kunnen houden, en het samen uit kunnen praten.

Elizabeth Wenting